

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/113/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515200434
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8515200434.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanej T. W., nar. XX. X.. XXXX, bytom XXX XX W. XXX, občianke SR, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, Nám. Josipa Andriča č. 1, Chorvátsky Grob, zastúpeného JUDr. Jozefom Kempom, advokátom so sídlom Nám. Josipa Andriča č. 1, Chorvátsky Grob, v konaní o zaplatenie 231,84 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 4C 17/2015-25 zo dňa 16. 2. 2016 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovi uložil povinnosť uhradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 62,56 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že žalobca sa žalobou súdu doručenu 2. 5. 2014 domáhal toho, by súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 276,84 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 18. 3. 2015 do zaplatenia, žiadajúc taktiež, aby súd žalovanej uložil nahradiť mu trovy s konaním mu vzniknuté, a to ako zostatok úveru zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo 4. 4. 2007, na základe ktorej žalovanej poskytol úver vo výške 1.328,22 Eur.

Pre späťvzatie žalobného návrhu v časti o zaplatenie sumy istiny 45 Eur súd prvého stupňa uznesením č. k. 4C/150/2014-37 z 1. 12. 2014 zastavil konanie v časti, v ktorej žalobca zobral návrh späť a v prevyšujúcej časti vylúčil vec na samostatné konanie.

Súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania zistil, že zmluva, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky ako úver, neobsahuje všetky údaje, ktoré sú vyžadované ako náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho úver považuje sa za bezúročný a bez poplatkov. Okrem toho podľa súdu prvého stupňa úrok, ktorý bol dojednaný zmluvou pri revolvingu vo výške 54% ročne, je v rozpore s dobrými mravmi a neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Ročná úroková sadzba predstavuje niekoľkonásobne vyššiu úrokovú sadzbu ako je úroková sadzba pri obdobných spotrebiteľských úveroch. V čase poskytnutia spotrebiteľského úveru bola priemerná úroková sadzba pri úveroch so splatnosťou nad jeden rok do piatich rokov vo výške 13,68% ročne. Podľa súdu prvého stupňa aj úrok vo výške 33% ročne pri úvere bol v rozpore s dobrými mravmi. Keďže žalovaná žalobcovi zaplatila 4.224,35 Eur, znamená to, že žalobcovi zaplatila viac peňažných prostriedkov ako jej bolo poskytnutých, preto súd žalobu zamietol.

Súd prvého stupňa v rozsudku uviedol, že vedľajší účastník, ktorý do konania vstúpil na strane žalovanej 26. 6. 2014, taktiež uviedol, že dohodnutá ročná úroková sadzba vo výške viac ako päťnásobku priemerných úrokov vyberaných v čase uzatvorenia zmluvy bankami pri obdobných spotrebiteľských úveroch, je v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ vedľajší účastník namietal premlčanie jednotlivých splátok úveru, bol súd prvého stupňa toho názoru, že nárok premlčaným nebol.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, podľa Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch - § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, 4, podľa Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 3, § 39, § 40, § 41 a podľa ust. § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. Nakoľko plne úspešná žalovaná náhradu účelne vynaložených trov nežiadala, súd jej náhradu trov konania nepriznal. Vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu za dva úkony právnej pomoci.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to len proti výroku o jeho povinnosti uhradiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov.

V dôvodoch odvolania uviedol, že procesný úspech odporcu nezávisel od intervencie vedľajšieho účastníka. Už samotný súd skúma zmluvu o spotrebiteľskom úvere z hľadiska neprijateľných podmienok, obligatórnych náležitostí a premlčania ex offo. Z rozhodnutia nevyplýva, akým spôsobom súd vyhodnotil kritérium účelnosti náhrady trov konania, údajné trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka sa uplatňujú v rozpore so zákonom. Združenie - vedľajší účastník, namiesto toho, aby zastupovalo spotrebiteľa, aby vystupovalo prostredníctvom svojich „odborne vyškolených“ zamestnancov a členov, vstupuje do konania vždy už zastúpené právnym zástupcom, a to pravidelne vo všetkých konaniach a bez výnimky. Súd nezákonne priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov aj preto, že tento subjekt ani nemá procesné postavenie vedľajšieho účastníka, s účinnosťou od 1. 1. 2015 je pre takýto subjekt stanovená povinnosť predložiť súhlas toho, na strane koho má vystupovať, inak sa na takýto subjekt neprihliada. Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi neprizná náhradu trov právneho zastúpenia.

Žalovaná ani vedľajší účastník sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 O.s.p.) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Súd prvého stupňa, ako vyplýva zo spisu, správne zistil skutkový stav v zmysle predpokladu pre rozhodnutie o náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom a uplatnený nárok na náhradu trov vedľajšieho účastníka aj správne posúdil.

Žalobca namietal, že vedľajší účastník nemal v konaní postavenie vedľajšieho účastníka, nakoľko od 1. 1. 2015 pre takýto subjekt je stanovená povinnosť predložiť súhlas toho, na strane koho má vystupovať.

Zo spisu vyplýva, že vedľajší účastník vstúpil do konania podaním súdu doručeným 26. 6. 2014. V tom čase Občiansky súdny poriadok v ust. § 93 a ani v iných ustanoveniach nepodmieňoval vstup vedľajšieho účastníka do konania výslovným súhlasom účastníka, na strane ktorého by mal vedľajší účastník vystupovať. Vedľajší účastník v súlade s ust. § 93 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom do 31. 12. 2014 mohol do konania vstúpiť buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu.

Ak Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 31. 12. 2014 v prípade vedľajšieho účastníka, právnickej osoby, predmetom činnosti ktorej je ochrana práv podľa osobitného predpisu nevyžadoval preukázanie právneho záujmu na výsledku sporu a jeho vstup do konania nepodmieňoval výslovným súhlasom zo strany žalovaného, bolo pripustenie vstupu vedľajšieho účastníka do konania prostriedkom

sledujúcim to, aby spotrebiteľ, voči ktorému bol žalobný návrh uplatnený, mohol účinnejšie brániť svoje práva vyplývajúce z uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy.

Na právnu úpravu vyplývajúcu z ust. § 93 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom od 1. 1. 2015 nie je možné prihliadať, nakoľko vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu pred 1. 1. 2015, teda v čase, keď vtedy účinný Občiansky súdny poriadok nevyžadoval ako súčasť podnetu jeho vstupu aj súhlas účastníka s týmto vstupom do konania.

Zákon č. 353/2014 Z. z. účinný od 1. 1. 2015 neobsahuje vlastné prechodné ustanovenia, a preto je potrebné jeho účinky vykladať v súlade s princípom zákazu pravej retroaktivity. Ak nie je v prechodných ustanoveniach výslovne uvedené inak, je pri strete predchádzajúcej a novej právnej úpravy potrebné vychádzať zo všeobecne platnej zásady nepravej retroaktivity procesných noriem, teda aplikácia nových procesných noriem pre skôr začaté konania, čo vyplýva zo samotnej povahy procesných predpisov. V takom prípade sa v konaní pokračuje podľa novej právnej úpravy s tým, že právne účinky úkonov uskutočnených skôr zostávajú v platnosti, nakoľko pri posudzovaní ich účinkov sa vždy aplikuje len norma účinná v čase realizácie procesného úkonu. Oznamenie o vstupe predstavuje procesný úkon vedľajšieho účastníka, ktorým oznamuje svoj vstup do konania, a preto sa na takýto procesný úkon vedľajšieho účastníka musí vzťahovať právna úprava obsiahnutá v ust. § 93 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom do 31. 12. 2014.

Vedľajší účastník vstúpil do konania podľa § 93 ods. 2 O.s.p. s tým, že podľa § 93 ods. 4 O.s.p. má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, pričom koná iba sám za seba. Zo spisu vyplýva, že vedľajší účastník sa k žalobe vyjadril, poukázal na to, že úroková sadzba, ktorá bola dohodnutá, je v rozpore s dobrými mravmi a s touto jeho argumentáciou sa súd prvého stupňa aj stotožnil.

Vedľajší účastník do konania teda vstúpil s cieľom zbavenia spotrebiteľa nepriaznivých dôsledkov vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu, do ktorého žalovaná ako spotrebiteľka vstúpila so žalobcom. Zákonodarcu v § 137 O.s.p. explicitne u právnických osôb zaoberajúcich sa kolektívnou ochranou práv zvýraznil v rámci indikatívneho výpočtu trov konania aj výdavky takejto osoby. Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonnému ustanoveniu „navrhovaná právna úprava bude dopadať aj na ďalšie právnické osoby, ktoré sú v súlade s právnymi aktmi Európskej únie aktívne legitimované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov, napríklad vo sfére ochrany pred diskrimináciou alebo vo sfére kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa. V týchto prípadoch budú osobitnými predpismi najmä zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a o doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zákon č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní. Navrhovaná právna úprava bude predstavovať aj výrazný príspevok ku kolektívnej ochrane práv osôb“.

Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie taktiež nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý by nemala byť poskytnutá právna ochrana aj právnickej osobe. Zásada účinnej súdnej ochrany ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom (z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-279/09). Nie je preto dôvod na výnimku v prípade vedľajšieho účastníka a jeho právo na náhradu trov konania.

Vychádzajúc z uvedeného, námietky žalobcu smerujúce k tomu, že nebolo účelným, aby sa vedľajší účastník dal zastúpiť právnym zástupcom, neboli opodstatnené. Vedľajší účastník svojou argumentáciou inicioval a podporil ochranu žalovanej. Pokiaľ preto súd prvého stupňa uložil žalobcovi zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov, ktoré mu s konaním vznikli, jeho rozhodnutie je správne a odvolací súd preto napadnutý rozsudok vo výroku o náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom ako vecne správny postupom podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.; žalobca v odvolacom konaní úspešným nebol, úspešná žalovaná ani vedľajší účastník náhradu trov konania neuplatnili, preto im súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.